

κούμπωμα

κούμπωμα, το, ουσ. [<κουμπώνω], το κούμπωμα. **1.** η κατάσταση ετοιμότητας που διακρίνει ένα άτομο για ενδεχόμενη απάτη ή σκευωρία σε βάρος του, η επιφυλακτικότητα: «είχε τέτοιο κούμπωμα ο άνθρωπος σε όλη τη διάρκεια της διαπραγμάτευσης, που φαινόταν σαν φοβισμένος». **2.** η συστολή, η έλλειψη αυτοπεποίθησης, ο δισταγμός: «είδα κι έπαθα για να του φύγει το κούμπωμα που είχε μέχρι να δεχτεί να τη συναντήσει». **3.** η αβαστή συνεργασία μεταξύ δυο ανθρώπων ή δυο ομάδων: «απ' τη στιγμή που συμφωνήθηκε το κούμπωμα των ενεργειών των δυο πλευρών, όλα εξελίχθηκαν ομαλά». Η λ. σε χρήση από το τέλος του 2003.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας